

následky

Vložil Peter - 25/05/2011 20:48

Dobrý den, muj otec je alkoholik, hodne pit zacal po dovolene s prateli uz je to asi 5 let bylo mi 12 let kdyz se to rozjelo o vikendech pil na chalupe kam jsem s nim jezdil, na chalupu jsem jezdil moc rád az asi pred rokem sem to nevydrzel s nim byt na chalupe byl tam nekolikrat opily např. usinal pri vareni, atd.. nebyla s nim rec a jemom jsem mel nervy s nim, pije do tedka s pauzama ale pije hodne, alkohol schovava, lhal mi nekolikrat ze je to pro zname jako dar za neco.

Driv jsem otce mel rad ale ted ho nesnasim a vubec mi nechyi uz jsem si zvykl.

Ted pije i doma a nejen na chalupe, driv pil jen na chalupe.

Mozna pije i kvuli matce ze neni casto doma.

Ted takovy nervy s nim nemam jako driv mozna to je tim ze s nim tolik nejsem na ty chalupe. A to jsem rad. Akorat me stve slusne receno kdyz dela uplny blbosti co by normalne nedelal.

Zajima me jestli to muze mit na me nejaky dopady?

Nekdy porad premyslim ze jsem se kvuli nemu zmenil a kdyby nepil byl bych jiny. Pripadal jsem si vice stahly v sobe atd...

=====

Re: následky

Vložil Mova - 28/05/2011 11:11

vliv mého otce alkoholika na mě, který se nakonec upil, je takový, že i já mám nyní problém s alkoholem. někdo tomu říká alkoholický gen.

taky ti ta neutěšená domácí situace může způsobit psychické problémy, třeba deprese. (jako u mě) takže rada? pokud se táta nechce léčit, tak rozvod a pryč od něj, než tě (vás) úplně zničí.

=====

Re: následky

Vložil Klara - 28/05/2011 14:39

Ahoj Peťo, dlhodobé spolužitie s aktívnym alkoholikom má stopercentný vplyv na každého. Hovorí sa tomu spoluzávislosť. Človek mení svoje správanie, posúva hranice únosnosti, trpí depresiami ap. Rada odísť od otca je pekná, ale ty asi o tom nerozhoduješ, to je na tvojej mame, tiež je dôležité či máte kam ísť. Kým toto všetko vyriešite, mohol by si skúsiť Al-Anon. Mne veľmi pomohol.

=====

Re: následky

Vložil Anna - 28/05/2011 15:01

Je dobře, že jsi začal s problémem Tvého otce něco dělat, protože pití Tvého otce postihuje celou rodinu a především Tebe. Doufám, že Tě hned ze začátku neodradím, jsem totiž abstinující, ale alkoholička. Pila jsem přesně 3 roky, podstoupila jsem léčbu a nyní 2 a půl roku abstinuji. Nejdřív bych Ti odpovíděla na otázku, zda-li otec pije kvůli matce. Víš, i v mém příběhu a příbězích lidí, které jsem v léčbě poznala, bylo hodně zlého, špatného. kvůli "čemu" jsme začali pít, fetovat či hrát. Opravdu jsme někdy v životě v situaci, která je nepříjemná, hrozná...., ale náš problém je, že jsme ji neuměli řešit. Prostě se určitým problémem postavit a řešit je nebo si uvědomit, že prostě všechno nevyřešíme a naučit se to prostě nechat být. Když člověk není vyrovnaný a toto neumí, tak si pomalu nebo v mém případě ze dne na den zvykne na únik od reality, kterou neumí řešit k droze. A je jednou jestli to je alkohol nebo herna. Tvůj otec je určitě ve fázi psychické i fyzické závislosti, ale je problé, že si ho on sám neuvědomuje. Ani to nejde. Tím pitím se mění psychika, člověk zažije i pár dní bez alkoholu a tím má tendenci, situaci zlehčovat, věty typu, mám to pod kontrolou, to zvládnu sám... Všichni to mají v tomto stádiu stejně. Máš oprávněné obavy jestli to na Tobě nechá nějaký vliv. Jednoznačně Ti říkám, že v případě, že se Tvůj otec nezačne léčit, tak rozhodně ano. To jakým způsobem se ke mě chovala matka, mě poslalo do života nepřipravenou, závislou na ostaních, bez sebevědomí... Já jsem také matka, tak vím čo si prožily se mnou moje děti, ale teď jsem v pořádku, víš nejenom, že nepiju, ale jsem jiná, prostě jsem dokázala "odhodit" ty zažitě "blbé" a říkám slušně, způsoby chování a vztah s dětmi je perfektní. Myslí, že i kdych nepila, tak bych je stejně nepřipravila do života, aby byly sebevědomé, dokázaly se prosadit, říct svůj názor a hlavně vědí, že i když máma měla období, že prostě nefungovala, tak teď za mnou přijdou s jakýmkoli problémem a dokážem ho spolu řešit. Možná, že to zní moc učeně, ale přesně takový vztah jsem já neměla se svou matkou. Vztah s tátou může být zase dobrý, ale jen když otec přestane pít. Chci Ti hlavně ještě říct, že obdivuju lidi, kteří spontánně přestali sami, bohužel já nikoho takového neznám, ale nevyklučuju to, ostatně i já jsem se pokoušela přestat sama a vydržela jsem to poměrně dlouho, tak pak to zase ruplo. Víš možná ve společnosti je léčebna určité stigma, tam chodí ty nejhorší...., proto to spousta lidí odmítá. Ale Ti nejhorší, tam už opravdu nechodí, ty se nejspíš upijí někde na nádraží. Potkala jsem tam lidi, všech možných profesí, od lékařů, učitelů až po mladinké narkomany. Začátek všeho je aby si otec alespoň trochu připustil, že má problém, Vy se mu můžete pokusit sehnat kontakt na lékaře, či přímo léčebnu, rozhodně někoho kdo se touto problematikou zabývá a pak říct otcovi, že ho máte rádi, ale takhle s Vámi žít nemůže, respektive Vy s ním. Aby věděl, že i hlavně Ty máš hranice, které nemůže překračovat. Podle toho jak popisuješ otcovo pití, je opravdu ve stádiu těžké závislosti a alkoholismus je nemoc, a je jasné, že by se měla jako nemoc léčit. Mysli především na sebe, protože Tě to určitě ovlivní, jen si ještě nedokážeš uvědomit. Víš, já Ti to všechno píšu s vědomím, že jsem v podstatě s Tvým otcem, na stejné lodi, ale já už jsem ten krok udělala a vím, že to jde. Ale je potřeba vědět, že je to do konce života a to jestli jsem ten boj s alkoholem opravdu zvládla budu vědět až na smrtelné posteli. Trochu to teď odlehčím, já totiž můžu úplně všechno, jen nepiju alkohol, buru to trochu tak, že ,když budu mít cukrovku, tak holt nebudu jíst sladký. Strašně moc Ti držím palce a říkám Ti jde to, a nezapomeň na ty hranice, jinak Tě otec stáhne nějakým způsobem taky. Drž se a klidně se ozvi

=====